

Scénář k rozhlasové reportáži - JANA ŽABOVÁ HOLZEROVÁ

Název: Byly jsme utajené děti

1. vstup (Lukáš) : Paní Jana Žabová rozená Holzerová žije od narození v Benešově. Holzerovi vlastnili dům a obchod v Tyršově ulici. Do osudu rodiny zasáhla druhá světová válka. Protože tatínek paní Žabové byl židovského původu, zažívala malá Jana především pocity strachu.

Pamětnice: 1:57-2:14 (17 s.)

“Kdy odvedou tatínka do koncentráku a tak dále. Takže já jsem se nejvíc bála bombardování. Když potom začaly létat tady ty bombardovací svazy na Drážďany a tak, tak jsem měla strašnej strach, že bude prostě nálet.”

2. vstup (Adam Š.): Aby ochránili své děti - Janu a jejího mladšího bratra, rozhodli se Holzerovi k razantnímu řešení.

Pamětnice: 5:45-6:01 a 7:52-8:03 (27 s.)

“Potom naši uznali, že jako děti jsme v nebezpečí, a provedli to tak, že když byla registrace židů v Táboře, na Oberlandratu v Táboře, tak nás tam prostě zapřeli. Nemají děti. No a pak přišla doba, kdy se rodiče rozvedli prostě formálně, samozřejmě, aby nás zachránili.”

3. vstup (Matyáš): Děti s tatínkem se musely vystěhovat z Benešova, bydlely v nedalekých Voticích a Beztahově. V závěru války byl tatínek paní Žabové povolán do transportu, ale mamince se ho podařilo ze zdravotních důvodů vyreklamovat. Mezitím se děti opět stěhovaly, tentokrát na Vysočinu.

Pamětnice: 13:42-13:52 a 14:00-14:11 a 14:24-14:28 a 14:31-14:44 (38 s.)

“Tak nás odklidili, poslali nás na venkov na samotu, jmenovalo se to tam Hatě a bylo to blízko do Pelhřimova. To byli příbuzní tý naší hospodyně. Jmenovala se Anna Valentová a díky ní jsme tu válku přežili takovým nějakým normálním způsobem, protože ona se o nás starala. No a pak jsme nakonec skončili u těch jejích příbuznejch, v chalupě ... kde zase nebyla elektrika, nebylo nic, kadibudka byla na dvoře, to bylo všecko, ale bylo tam krásně, my jsme s bratrem prostě měli alespoň konečně nějaký klidný dětství.”

4. vstup (Marek): Na konci války došlo v sousední obci Leskovice k tragické události. Během 5. a 6. května 1945 byla obec vypálena, přes dvacet obyvatel bylo zastřeleno nebo umučeno. Během masakru zemřel i Miloš Stupka, synovec Anny Valentové, hospodyně Holzerových.

Pamětnice: 18:00-18:45 (45 s.)

“Já mám takovou vzpomínku. My jsme se do těch Leskovic pak šli podívat, stáli jsme u silnice a obrovskej proud těch zajatců, kterej neměl konce, těch německejch. Kolem nich pobíhali ty ruský vojáci, každou chvíli zaštěkal samopal, když se někdo náhodou z toho průvodu chtěl odosvobodit do lesa někam, tak je prostě stříleli normálně. No a to je taky moment, kterej já do smrti nemohu zapomenout. My jsme tam stáli a těch třiadvacet rakví tam stálo nebo leželo přímo na tý návsi a v jedný z nich byl ten pan Stupka, ten synovec tý naší Anny.”

5. vstup (Adam P.): I přes dramatické zážitky z dětství řadí paní Žabová mezi nejdůležitější životní hodnoty toleranci, laskavost a slušnost. V souladu s nimi prožila další léta - komunistickou totalitu i návrat svobody po roce 1989.